

บทสวดหลังฟังสวดพระปาฏิโมกข์

หันทะ มะยัง พุทฺธัสสะ ภาคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส ๕

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

(สัจจะกิริยาภา)

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง พุทฺโธ (เม) สรรณัง ะรัง,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ (เม) โหตุ สัพพะทา
นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง ัมโม (เม) สรรณัง ะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ (เม) โหตุ สัพพะทา
นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง สัมโม (เม) สรรณัง ะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ (เม) โหตุ สัพพะทา

สีลุตเทสะปาฐัง

หันทะ มะยัง สีลุตเทสะปาฐัง ภาณามะ เส.

ภาสิตะมิตัง เตนะ ภาคะวะตา ชานะตา

ปัสสะตา อระหะตา สัมมาสัมพุทฺธะนะ

พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้รู้เห็น เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เอง

โดยถูกถ้วนพระองค์นั้น, ได้ตรัสคำนี้ไว้แล้วว่า,

สัมปันนะสีลา ภิกขะเว วิหะระถะ สัมปันนะปาฏิโมกขา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงเป็นผู้มีศีลสมบูรณ์

มีพระปาฏิโมกข์สมบูรณ์

ปาฏิโมกขะสังวะระสังวุตา วิหะระถะ อจจาระโคจะระสัมปันนา,

จงเป็นผู้สำรวจแล้วด้วยเครื่องสังวรในพระปาฏิโมกข์,
สมบรูณ์ด้วยอาจารย์และโคจร, คือมารยาทและสถานที่เที่ยวไป

อะณุมัตเตสุ วัชเชสุ ภะยะทัสสาวิ

สะมาทายะ สิกขะถะสิกขาปะเทสุติ.

จงเป็นผู้มีปกติ เห็นนากลับในโทษ แม้สักว่าเล็กน้อย,
สมาทานศึกษาสำเหนียกในสิกขาบททั้งหลายเถิด.

ตัสมาติหัมเหหิ สิกขิตัพพัง.

เพราะเหตุดังนั้นแหละ, เราทั้งหลายพึงศึกษาสำเหนียกว่า

สัมปันนะสีลา วิหะริสสามะ สัมปันนะปาฏิโมกขา,

จักเป็นผู้มีศีลสมบรูณ์ มีพระปาฏิโมกข์สมบรูณ์.

ปาฏิโมกขะสังวะระ สังวุตา วิหะริสสามะ อาจารย์โคจะระสัมปันนา,

จักเป็นผู้สำรวจแล้วด้วยเครื่องสังวรในพระปาฏิโมกข์,

สมบรูณ์ด้วยอาจารย์และโคจร คือมารยาท และสถานที่เที่ยวไป.

อะณุมัตเตสุ วัชเชสุ ภะยะทัสสาวิ สะมาทายะ สิกขิสสามะ

สิกขา ปะเทสุติ.

จักเป็นผู้มีปกติ เห็นนากลับในโทษสักว่าเล็กน้อย,

สมาทานศึกษาสำเหนียกในสิกขาบททั้งหลาย.

เอวัญหิ โน สิกขิตัพพัง.

เราทั้งหลาย, พึงศึกษาสำเหนียกอย่างนี้ แล

ตายะนะคาถา

หันทะ มะยัง ตายะนะคาถาโย ภะณามะ เส.

ฉินทะ โสตัง ประรักกัมมะ,

เชอจงบากบั่นตัดกระแสแห่งตัณหาเสีย

กาเม ปะนุทะ พุราหุมะณะ

จงกำจัดกามคุณทั้งหลายเสียเถิดนะ

นัปปะหาเย มุณี กามะ,
เหกัตตะมุปะปัชชะติ.
กะยิรา เจ กะยิราเถนัง,
ทัฬหะเมนัง ประรักกะเม,
สิถิโล หิ ประริพพาไซ,
ภियโย อากิ ระเตระชัง.
อะกะตัง ทุกกะฎัง เสยโย,
ปัจฉา ตัปปะติ ทุกกะฎัง,

กะตัญจะ สุกะตัง เสยโย,
ยัง กัตตะวา นานุตัปปะติ.
กุโส ยะธา ทุคคะหิโต,
หัตตะเมวานุกันตะติ,
สามัญญังทูปะรามัตถัง,

หิระยาญุปะกัทตะติ.
ยังภิญฺจิ สิถิลัง กัมมัง,
สังกิลิฏฐัญจะ ยัง วะตัง,
สังกัสสะรัง พรหมะจะริยัง,
นะ ตัง โหติ,
มะหัปปะลันติ.

พราหมณ์
มุณีที่ยังละเว้นกามคุณทั้งหลายไม่ได้
ยอมเข้าถึงฌานยังไม่ได้
ถ้าจะทำ, ให้ทำการนั้นจริง ๆ
ฟังบากบั่นซึ่งการนั้นให้มัน
เพราะว่า, การบวชที่ยังย่อหย่อนหลวม
ยิ่งจะเกลียดโทษดังธูลี
อันความชั่วร้าย, ไม่ทำเสียเลยดีกว่า
เพราะว่าความชั่ว
ยอมเดือดร้อนในภายหลังได้
ฝ่ายว่าความดี, ทำไว้นั้นแหละดีกว่า
ทำแล้วไม่ต้องเดือดร้อนในภายหลัง
เปรียบเหมือนหญ้าค่าที่จับยังไม่มัน
ยอมบาดเจ็บมือได้โดยแท้
สมณะคุณ,
ที่ลุ่มคล้ำเกี่ยวข้องอย่างชั่วช้าก็เหมือนกัน
ยอมหวังเหนี่ยวไปสู่นรกได้
อันการงานอย่างใดอย่างหนึ่งที่ย่อหย่อน
ข้อวัตรปฏิบัติที่ยังเจือด้วยความเศร้าหมอง
พรหมจรรย์ที่ยังต้องนึกด้วยความรังเกียจใจ
ทั้ง ๓ อย่างนั้น,
ยอมไม่เป็นการมีผลยิ่งใหญ่แล.

โอวาทะปาฏิโมกขา ทิปาฐะ

หันทะ มะยัง โอวาทะปาฏิโมกขะคาถาโย ภาณามะ เส.

อุททิกฺกุจฺจํ โข เตนะ ภาคะวะตา ชานะตา ปัสสะตา อระหะตา

สัมมาสัมพุทฺธะนะ, โอวาทะ ปาฏิโมขัง ดีหิ คาถาหิ

ขันตี ประมะมัง ตะโป ดีติกา,

ความอดกลั้น คือความทนทานเป็นตะบะอย่างยิ่ง.

นิพพานัง ประมะมังวะทนต์ิ พุทฺธา,

ท่านผู้รู้ทั้งหลายกล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอย่างยิ่ง.

นะหิ ปัพพะชิโต ปรุปะฆาตี,

ผู้ฆ่าสัตว์อื่น เบียดเบียนสัตว์อื่น

สะมะโณ โหติประรัง วิหะระยันโต.

ไม่ชื่อว่าบรรพชิตสมณะเลย

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง,

การไม่ทำบาปทั้งปวง,

กุสะลัสสุปะสัมปะทา,

การยังกุศลให้ถึงพร้อม,

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง,

การทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว

เอตัง พุทฺธานะ สาสะนัง.

๓ อย่างนี้,

เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

อะนุปะ วาโท,

ความไม่กล่าวร้าย,

อะนุปะ ฆาโต,

ความไม่ล้างผลาญ,

ปาฏิโมกเข จะ สังวะโร,

ความสำรวมในพระปาฏิโมกข์,

มัตตัญญูตา จะ ภัตตัสสุมิ,

ความเป็นผู้รู้จักประมาณในภัตตาหาร

ปันทัญญะ สะยะนาสะนัง,

ที่นอนที่นิ่งอันสงบ,

อะริจิตเต จะ อาโยโค,

และความประกอบโดยเอื้อเฟื้อในอธิจิต

เอตัง พุทฺธานะ สาสะนันติ ฯ

๖ อย่างนี้,

เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย